

KUN TAMÁS: GÁL KINGA TANÁRNŐ EMLÉKÉRE

Talán Lovas István (publicista, újságíró) halálhíre volt mostanában az utolsó, ami ennyire mély megrendüléssel érintett, hogy bár személyesen nem ismertem őt (annak ellenére, hogy nagy megdöbbenésemre csak halála után tudtam meg hogy Bicskén lakott), munkássága azonban a magyar újságírás történetében megkerülhetetlen. Azért kötöm őt mostani írásomhoz, mert annak idején vele kapcsolatban fogalmazódtak meg először hasonló érzések, mint amik most is kavarnak bennem. Az a szürke érzés, amikor egy nagy munkabírási, kivételes ember távozik közülünk.

Gál Kinga tanárnő, akinek fáradhatatlan kérése révén jutott az életem arra az útra, amelyre jutott (talán az egyetemi tanulmányok lehetősége is kisiklott volna az érettségi eredmények tükrében) úgy érzem, hogy ez a nekrológ (eredetileg halotti beszéd, ma az elhunyt életét és munkásságát méltató cikk vagy beszéd) megírása egy csekély minimum egy régi hallgatójától, aki rengeteget köszönhet neki.

40(!) évig volt oszlopos tagja a Széchenyi István (Gyakorló) Kereskedelmi Szakközépiskolának (mai nevén BGSZC Széchenyi István Kereskedelmi Szakgimnáziuma) melyből négy évet itt töltöttem, ahol Gazdasági és Jogi alapismeretek, valamint Áruforgalom tervezés tantárgyakat tanított nekem. A családomban két generáció is ismeri a nevét, unokatestvéremet tíz évvel előttem tanította, aki azóta szintén szerzett egyetemi képesítést üzleti tudományok területén (amit még talán ő maga se gondolt volna annak idején).

Az iskolában töltött évei során, mely egy részének magam is szemtanúja voltam, sokszor érték kemény megpróbáltatások, ennek ellenére egy jó humorú, azonban szigorú és következetes, egyszóval igazi tanár volt, aki hivatástudattal tanított. Krétával írt a táblára, hosszas számolásokat vezetett végig, előadásmódja és magyarázó képessége pedig a szó szoros értelmében volt egyedi, aki ült az óráján, az pontosan tudja miről beszélek. A magyarázat közben alkalmazott gesztusok és egyéb nonverbális kommunikációs eszközök az idők során a tanárnő védjegyévé váltak. Ezek mindig kellemes, jó emlékeket idéznek fel bennem, és most, mint óraadó oktató (doktorandusz) szerepkörben nyernék értelmet igazán, hogy milyen érzés is valójában annak padsornak a másik felén állni.

Több alkalommal volt szerencsém beszámolni neki az életem további folyásáról a középiskola után, viszonylag gyakori visszajáróként „öregdiákja” vagyok az intézménynek, ami valahol érthető is, mert személy szerint történelmi távlatokból tekintek az iskolára, nem kizárólag tanintézmény jelleggel. Az iskola épülete, stílusa és aurája (minden rongálás ellenére) ahol tanított, magában hordozza több, mint egy évszázad jegyeit, melyben ő négy évtizeden át volt jelen. Névadója Gróf Széchenyi István, akiről egyik legnagyobb politikai riválisa, Kossuth Lajos a Pesti Hírlapban 1841-ben ekképpen ír: „...polgári erényben nagy férfiak, minő például az, kit én, nem gyáva hizelgésből, hanem meggyőződésből, a’ magyarok legnagyobbikának szoktam nevezni.”. A gróf portréját sokszor elnézegetem ma is az Óbudai Egyetem Bánki Donát Gépész és Biztonságtechnikai Mérnöki Karának róla elnevezett Széchenyi István – Európa udvaron, melyről gyakran eszembe jutnak a középiskolai évek is.

Minden alkalommal, amikor újra találkoztunk, alig győztem neki megköszönni, mennyire hálás is vagyok azért, hogy annak idején többszöri elutasításom ellenére újra és újra, hétről-hétre ültette a bogarat a fülembe, hogy tegyek érettségi vizsgát a gazdasági tárgyakból, de persze én azt hajtogattam neki, hogy felesleges, mert úgy is informatikus leszek (2012-2013). Végül többszöri kérlelésére hallgattam a jó szóra, vizsgát tettem, az eredmények pedig őt igazolták, mert a legjobb érettségi eredményem az ő általa tanított tárgyból volt (méghez 35%-kal jobb eredménnyel, ami egy felvételinél 70 pontot is jelenthet). Legutóbbi találkozásunkkor még be tudtam neki számolni, hogy okleveles közgazdász képesítést szereztem, valamint doktori képzésen folytatom a tanulmányaim, ami hatalmas boldogsággal töltötte el.

Az eddigi és az ezt követő tanulmányaimra Gál Kinga tanárnő személye kiemelt hatással volt és lesz a jövőben is, valamint az iskola is, ahol fiatalkori éveim meghatározó részét töltöttem. Bízom benne, hogy a tanárnő egészségügyi állapota lehetővé teszi (mert volt korábban komoly betegsége), hogy doktorrá avatásomon részt vegyen majd a távolabbi jövőben, azonban a helyzet máshogy alakult. Egykori tanárom kitartása és munkabírása azzal a hittel tölt el, hogy a legnehezebb időkben is helyt kell állni, még akkor is, ha néha teljesen kilátástalannak tartjuk azt.

Temetése tegnap, 2020. március 25.-én volt. Nyugodjon békében Tanárnő!

Bicske, 2020. március 26.